

סיפורים נפלאים פרשת מטות מסעי

שיהיה לו בעולם הזה, וממילא כשאתה מדבר את כל הדיבורים שלך, אתה ממלא בכך את קצבת ההנאה שהקב"ה הקציב לך, ואין לך זכות ליהנות מהנאה של ילד, כאשר הפסקת לדבר ואז לא היתה לך את ההנאה הזו - סיפק לך הקב"ה הנאה אחרת של גידול ילד. (חשוקי חמד)

"ככל היוצא מפיו יעשה" (ל, ג)

סיפר הגר"א שטיינמן זצ"ל: חתנו של בעל ה"נודע ביהודה" שהיה כידוע גדול בתורתו ובמעשיו עד שכונה בפי כל "רבי יוסף הצדיק", שימש ברבנות פוזנא. הגאון רבי עקיבא איגר זצ"ל שלח לו מכתבים גדושים בדברי תורה, אך רבי יוסף לא השיב לו. כאשר הם נפגשו פעם, ורבי עקיבא איגר נוכח לראות כי רבי יוסף מכבד אותו ביותר, פנה אליו ושאל: "מדוע לא עניתם על מכתבי?"

השיב לו רבי יוסף: "כאשר תהיה אתה רב בפולנא תבין כמה קשה להשיב בכתב למכתבים, מחמת הטרדות בעיר רבתי זו". ואכן לבסוף כך הוי. רבי עקיבא איגר נעשה רב בפולנא... הוא עצמו אמר על כך: "מכיון שיצאה מפיו של אותו צדיק האמירה שאהיה רב בפולנא, לבסוף נעשיתי רב בפולנא". (רבי אהרן לייב)

"ככל היוצא מפיו יעשה" (ל, ג)

סיפר הגאון רבי חיים קנייבסקי שליט"א: פעם הגיעו אנשי החברה קדישא לבעל החזון איש, והיה זה לפני חול המועד, ושאלו אותו, האם יכולים הם לחפור קברים קודם החג כדי שיהיו מוכנים לעת הצורך ובכך למעט טירחה בחול המועד? אמר להם החזון איש: מי אמר שכלל ימותו בחול המועד? השיבו לו: עד עתה לא היה מצב שלה שלא מתו בחול המועד... ענה להם החזון איש: השנה לא ימותו. ואכן באותה השנה לפליאת כולם לא מתו בחוה"מ והדבר היה לשיחת היום. (מנחת תודה)

"ככל היוצא מפיו יעשה" (ל, ג)

הרופא הנודע ד"ר אהרלין וייס מארה"ב - קרדילוג חרדי שהגרי"ש אלישיב זצ"ל סמך עליו והתייעץ עמו רבות בנושאים שונים ברפואה, ביקש מהגרי"ש ברכה שייצא זכאי בתביעה שהגישו נגדו בארה"ב על סכום עתק.

הגרי"ש בירכו שייצא זכאי. גזר הדין היה אמור להנתן בשלושת השבועות של בין המצרים.

בגמ' (תענית כט:) יעצו חז"ל שלא להתדיין בזמנים אלו עם נכרי, על כן שאל את הגרי"ש: האם לא כדאי לדחות את הדין? השיב לו הגרי"ש: "כבר נגזר במרום שתצא זכאי ומדוע לדחות?! וכך הוה! (ישא ברכה)

"לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" (ל, ג)

מי שנזהר בדיבורו, לבל תחולל שום מלה היוצאת מפיו ולא תהא לבטלה, עליו הכתוב אומר: "ככל היוצא מפיו יעשה" - ברכותיו מתקיימות וכל דיבור שלו נחשב כגזירה שיש למלאה, כפי שאמרו חכמינו: "ותגזר אומר ויקם לך - צדיק גוזר והקב"ה מקיים... (עבודת ישראל),

הגאון רבי יעקב קמינצקי זצ"ל, ממנהיגי הדור באמריקה, היה מיוצאי ליטא, שנהוג אצלם לאכול בפסח מצה שרויה. פעם אחת התארח רבנו בחג הפסח בבית בו הגישו לו דבר שלא רצה לאכול. כדי שלא לפגוע בבעל הבית, אמר הרב: איני יכול לאכול זאת, משום שאיני אוכל 'שרויה' בפסח! למן אותו היום והלאה, לא אכל רבנו בפסח 'שרויה', כדי שלא לחלל את דברו!

כשביקר הרב קמינצקי בזקנותו בארץ, התפלאו בני משפחתו לגלות שהוא מניח לאחר התפילה זוג תפילין נוסף, תפילין דרבנו תם. הוא הסביר להם: לפני חכמישנים שנה, כשהציע לי הגאון רבי פייבל מנדלוביץ את ראשות ישיבת "תורה ודעת", התפתחה בינינו שיחה. בין היתר שאל אותי הגאון מדוע איני מניח תפילין דרבנו תם, כפי שנהג החפץ חיים בערוב ימיו. ענית לו כי החפץ חיים הניחם כשהגיע לגיל 80. כשאגיע גם אני לגיל זה - אניח אף אני תפילין דרבנו תם. עתה, משזכיתי והגעתי לגיל זה - עלי לקיים את דברי!

"לא יחל דברו ככל היוצא מפיו יעשה" (ל, ג)

יום אחד ניגש יהודי אל כ"ק האדמו"ר רבי שלומק'ה מזויעהל זצ"ל, כשהיה בדרכו לכותל המערבי, ותינה בפניו צרתו כי הוא חשון ילדים כבר הרבה שנים ואשתו אמרה לו שלא יבוא הביתה ללא הבטחה מהרבי... על כן מבקש הוא שהרבי ירחם עליו ויבטיח לו בן זכר.

אמר לו רבי שלומק'ה: "תבטיח לי הבטחה תמורת הבטחה. אתה הרי ראש המדברים במקווה, וגם אחרי כן בבית הכנסת, איך מהשומרים על שתיקה מתחילת התפלה... אם תבטיח לי שאתה מפסיק לדבר במקווה ובבית הכנסת, אני מבטיח לך בן זכר..."

הבטיח היהודי ואמר: "אני מקבל על עצמי מעתה ואילך לשתוק!" ואכן הבטיח לו רבי שלומק'ה בן זכר. היהודי עמד בהבטחתו עד כדי כך, שכל הציבור שהיה רגיל לשמוע תמיד את מוצא פיו ולפתע ראה אותו בשתיקתו, היו בטוחים שירד מדעתו רח"ל. אבל הוא המשיך בשלו...

לתקופת הימים נולד לו בן זכר למזל טוב. הוא בא לרבי שלומק'ה, הודה לו, וביקשו להיות הסנדק.

לאחר הברית ניגש אליו אבי התינוק ושאלו: יסביר לי הרבי מה ה'מדה כנגד מדה' בזה שרק אם אשתוק אזכה לבן זכר? השיב לו רבי שלומק'ה: מובא מהרה"ק רבי פנחס מקוריץ זצ"ל שהקב"ה קוצב לכל אחד את כמות ההנאות

לעי"נ

הרה"צ פנחס בן ר' בנימין בינוש
רוזנבוים זצוק"ל - כ"ו בניסן

סיפורים נפלאים פרשת מטות מסעי

"והקרייתם לכם ערים" (לה, יא)

אומר בעל חידושי הרי"ם שמפסוק זה לומדים כיצד יש לנהוג עם אדם כזה שנכשל בעבירה חמורה, וכעת הריהו נרדף, ונפשו מרה עליו על שהרג נפש בשוגג, וכאילו אינו מוצא לו מקום בעולם. שאז מאיר לו הקב"ה פנים ואומר לו: "ושמתי לך מקום" - עדיין לא אבדה תקוותך. יש לך אכסניה בה תנצל מרודפי נפשך.

מעשה בילד שנכשל ב"מבחן כניסה" לתלמוד תורה ולא נתקבל. באה אמו אל הגאון רבי יהודה צדקה זצ"ל כשהיא בוכיה ופורכת ידה: "מה עושים?"

מיד הלך הרב צדקה בעצמו אל מנהל הת"ת ושידל אותו: "הגע בנפשך, נניח שהיה ילד שהצליחו להציל זה עתה מן השבי בירדן, אצל הערבים. אינו יודע אפילו צורת אות יהודית, כלום מסרב היית לקבלו"? והטיעון הזה, כמצופה, עשה את פעולתו. הילד נתקבל. (וזאת ליהודה)

"מות יומת הרוצח" (לה, יז)

סיפר הרה"ק ר' מענדל מדעש זיע"א שפעם אחת בא איש פשוט בעל עגלה אל הרה"ק מצאנז זיע"א, והרה"ק מצאנז נתן לו עליה, על אף שהגבאים לא רצו לעשות הוספות, וסיים בפרשת ערי מקלט "מות יומת הרוצח".

במוצאי שבת לא רצו החסידים לנסוע עמו בפחדם שהוא רוצח. אבל הרה"ק מצאנז אמר שיכולים לנסוע עמו.

כמה שבועות לאחר מכן, סיפר האיש להרה"ק ר' מענדל, שמאז ומעולם היתה לו מדה קשה שרגיל היה להכות בביתו, ואף שהיה יודע ומבין שאין לעשות זאת, לא היה בידו כח המעצור. ומאז שהיה בצאנז, נפסק ממנו ענין זה.

ואמר על זה ר' מענדל, שזה היה כוונת הרה"ק מצאנז "מות יומת הרוצח" שמדת הרציחה שבו יומת ויסתלק ממנו.

"ולא תחניפו" (לה, לג)

הגאון רבי שרגא פייבל מנדלוביץ זצ"ל נסע לגייס תמיכה ליישבתו מתלמידו לשעבר שפרש בנתיים מדרך היהדות. האיש היה עשיר גדול וקיווה הרב מנדלוביץ שיסכים לתמוך במקום שלמד בו בילדותו.

העשיר קיבל את פני רבו בסבר פנים יפות וציפה לדברי ברכה ושבח חמים למרות חטאיו כי הרי רבו נזקק לו.

לתדהמתו שומע הוא מרבו דברי תוכחה נוקבים והבעת צער על שהעמיד תלמיד כמותו...

העשיר הנדהם התרשם מטוהר ליבו של רבו שאינו נושא פנים בעבור בצע כסף והגיש לרבו תרומה כספית גדולה במיוחד. (שלוחא דרחמנא)

"אלה המצוות" (לו, יג)

כלל זה צריך להיות חודר במוחו של כל יהודי: מצווה לעולם לא מפסידים. לבד מהשכר הרוחני שיקבלו עושי המצוות בעולם הבא, ממותין להם גם שכר רב בעולם הזה.

הנה לפנינו סיפור ששיגר לנו הרב נטע- שלמה זילבער מהעיר מונסי שבניו יורק. הרב זילבער מדגיש שלפני שהוא מעביר את הסיפורים אל הגר"י זילברשטיין, הוא הולך ומברר על אמיתותם בירור אחר בירור. הוא אינו סומך על אף אחד, אלא מקפיד לפגוש את בעלי המעשה ושומע את כל הפרטים מפהם, ורק אז הוא מעביר את הסיפורים לפרסום.

הסיפור הנוכחי החל כאשר אחד התושבים החרדיים במונסי ניגש לחבירו, וביקש ממנו הלוואה גדולה. הוא סיפר שמדי כמה חודשים הוא נוסע לסין כדי להזמין סחורה עבור העסק שלו, ותמיד הוא משלם במזומן, ומקבל מחיר מוזל מאוד.

מחירה של הסחורה שאני רוכש בסין מגיע כל פעם לכמה רבבות דולרים, אמר הסוחר לחבירו, וגם הפעם אני זקוק לסכום כזה, אבל בשל מצבי הכספי הדחוק, אין בכיסי הפעם פרוטה לפרוטה. הוא ביקש מחבירו הנאמן שילווח לו את הסכום הזה. החבר, שהכיר בו ובנאמנותו, וידע שאפשר לסמוך עליו במאת האחוזים, לא ראה בכך כל בעיה, ואף גילה לסוחר שבשנתיים האחרונות צבר לעצמו סכום כסף גדול לחתונת בתו, המסתכם ברבבות דולרים, ולעת עתה אין לו צורך בהם.

את סכום הכסף הסתיר האיש במרתף ביתו, ולא גילה על כך לאף אחד, אפילו לא לאשתו. הוא ירד עם חבירו הסוחר אל המרתף, ניגש אל הפינה שבה החביא את הכסף, וביקש להוציאו. בהגיעו לשם, נפלטת מפיו זעקת שבר. השקית איננה! הוא מחפש בכל החורים והסדקים, אבל לשווא! הכסף לא נמצא.

הוא עולה, כאחוז-טירוף, אל הבית, ושואל את אשתו האם מישהו היה במרתף בזמן האחרון. אשתו, שלא הבינה מדוע בעלה מבוהל כל כך, השיבה כמסיחה לפי תומה שאכן היתה לי השבוע עוזרת, והחלטנו להתחיל לנקות את הבית לקראת חג הפסח (האירוע התרחש בחודש אדר). החלטנו שהמקום הראשון הזקוק לניקיון הוא המרתף, ואכן החילונו לנקות שם את כל השטח, ואף פיינו את כל השקיות הישנות, וכל החפצים שאין בהם תועלת. "ולאן השלכתן את הכל?" - שאל הבעל המבוהל. "מה פירוש לאן? לפח האשפה!" - משיבה האשה, שעדיין אינה מבינה על מה הבהלה הגדולה.

בשומעו זאת, רץ הבעל במהירות רבה אל ביתן האשפה, ולשמחתו הוא רואה שהשקיות שפוננו מהמרתף עדיין שם. לאחר שחיטט ממושכות בין שקיות האשפה, איתר את השקית עם חבילות הכסף שהיתה מונחת אף היא בפח...

היה זה ביום רביעי. האשה ניקתה את המרתף ביום שני, והמשאיות של איסוף הזבל במונסי, אוספות את האשפה ביום חמישי! ברגע זה עמד בעל הבית נדהם ומשתאה לנפשו לראות את הנס הגדול שעשה עמו הקב"ה, ואת השכר העצום ששילם לו על רצונו לקיים מצוות הלוואה. שהרי רק בשל הסכמתו לקיים את המצווה באופן מייד, הזדמן לו לגלות את דבר ניקוי המרתף על ידי אשתו, ואת השלכתה של שקית-המזומנים לפח הזבל.

וכיוון שרצה הקב"ה את מעשיו, עזרו גם בכך שהדבר היה יום אחד לפני שאוספים את האשפה. (ברכי נפשי)

א לוס שבת